ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ... ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΛΟΥΜΑ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Στό μεταξύ ὁ μυστηριώδης κρότος ἐξακολουθοῦσε κι' οἱ φόβοι τοῦ Ροβέρτου μεγάλωναν. 'Απ' τὸ μυαλό του πέρασαν μὲ μιᾶς παράξενες σκέψεις γιὰ φαντάσματα, γιὰ δαίμονας, γιὰ βρικόλακες καὶ φοβήθηκε μήπως τὸ σπίτι τῶν θυμάτων του εἶχε στοιχειώσει.

Τ' αὐτιά του ἄρχισαν νὰ βουΐζουν, τὸ κεφάλι του γέμισε ἀπὸ ἕναν ἀνάκατο θόρυβο. Κρύος ἱδρῶτας ἔβρεξε τοὺς κροτάφους του καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ νόμισε πὼς βρισκόταν μπρὸς σὲ μιὰ φοβερὴ ἄβυσσο.

— Θεέ μου, εἶμαι χαμένος! ἐτραύλισε ἀλλόφρονα.

Μὲ τόνα του χέρι γαντζωμένο στὰ σκεπάσματα καὶ τ' ἄλλο πασμένο ἀπ' τὴν ἄχρη τοῦ κρεββατιοῦ, κατάχλομος καὶ κοντανασαίνοντας, βύθισε τὰ μάτια του στὸ μισοσκόταδο. Τὰ ἀντικείμενα γύρω τοῦ φάνηκαν ὅτι ἔπαιρναν σατανικὲς μορφές. Ἐσκέπασε τὸ κεφάλι του γρήγορα μὲ τὰ σκεπάσματα, ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμὴ τοῦ φάνηκε ὅτι βρισκόταν μέσα σ' ἕναν τάφο, τυλιγμένος μ' ἕνα μαῦρο αἱματοβαμμένο σάβανο!

Τὰ μυστηριώδη βήματα ὅλο καὶ πλησίαζαν. Ἀκούγονταν τωρα ἔξω στὴ σκάλα.

— Θεέ μου! ἐπανέλαβε κατατρομαγμένος ὁ Ροβέρτος. Σῶσε με, Θεέ μου!...

Αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἡ πόρτα ἀνοίχτηκε καὶ ἕνα φάντασμα μὲ κάτασπρη μορφή, τυλιγμένο μ' ἕνα μαῦρο κουρελιασμένο φόρεμα, γλύστρησε μέσα στὸ θάλαμο.

Ὁ Ροβέρτος, μόλις ἀντίκρισε τὸ μυστηριῶδες αὐτὸ πρόσωπο, θέλησε νὰ κραυγάση, ἀλλὰ ἡ κραυγὴ πνίγηκε στὸ λαρύγγι του.

Τὸ φάντασμα, χωρὶς νὰ σταματήση καθόλου, προχώρησε πρὸς τὸ κρεββάτι, τράβηξε τὰ σκεπάσματα κι' ἐξάφρωσε τὸ τρομερὸ βλέμμα του στὸ Ροβέρτο, ποὺ εἶχε παγώσει ἀπ' τὸν τρόμο του.

— Ὁ δολοφόνος! φώναξε τὸ φάντασμα.

— Ἡ Ἰωάννα! τραύλισε ἐκεῖνος. Ἡ Ἰωάννα Τρεμέ!.. Ἡ γυναῖκα τοῦ Διονισίου Γενναίου!.. Τὸ φάντασμά της!...

Ἦταν πραγματικὰ ἡ Ἰωάννα Τρεμέ, ἡ σύζυγος τοῦ Διονυσίου Γενναίου, μὲ τὴν ὡραία φυσιογνωμία της καὶ τὰ μακρυὰ ξανθὰ μαλλιά της ἁπλωμένα ἀπάνω στὸ ξεσκισμένο ροῦχο της, ἀλλὰ ὀχρὴ σὰν νεκρή, τρομερὰ ἰσχνή, ἀτσαλωμένη. Τὰ μάτια της εἶχαν μιὰ τρομακτικὴ ἔκφρασι καὶ πότε προσηλώνονταν στὸ ἴδιο μέρος καὶ πότε πλανιόταν ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Ἦταν μὲ δυὸ λόγια ἡ παληὰ ἐκείνη Ἰωάννα, ἀλλὰ τρελλή!

Ναί, ἡ Ἰωάννα δὲν εἶχε πεθάνει κατὰ τὴν τρομερὴ ἐκείνη ἡμέρα ποὺ πέρασε ἀπὸ τὸ σπίτι της ἡ Στοῦαρτ, ποὺ εἶδε νὰ δολοφονοῦν τὸν λοιτρειτό της σύζυγο. Εἶχε συνέλθει, εἶχε ζήσει, μὰ τρελλὴ γιὰ πάντα, σκιὰ καὶ φάντασμα τοῦ γειτονικοῦ δάσους καὶ τοῦ ρημαγμένου σπιτιοῦ της...

Καὶ νὰ τώρα ποὺ βρέθηκε ἄξαφνα, καθὼς ἐπλανᾶτο μόνη της τὴ νύχτα στὸ παληό της σπίτι, νὰ ποὺ βρέθηκε λέμε, μπρὸς στὸν καταστροφέα της!...

Ἡ θέα τοῦ Ροβέρτου τῆς ἔφερε κρίσι, μιὰ ἀπὸ τὶς τρομερώτερες κρίσεις τῆς παραφροσύνης, μπρὸς στὶς ὁποῖες εἶνε ἀδύνατο νὰ μὴ κυριευθῆς ἀπὸ φρίκη.

Μόλις τὸν εἶδε ἀπὸ κοντά, ἔκανε δυὸ βήματα πίσω, μὲ τὰ μάτια φλογισμένα, μὲ τὰ χέρια ἁπλωμένα, μὲ τὸ σῶμα ὁλότρεμο, σὰν νἄθελε νὰ ἀτομακρυνθῆ ἀπὸ κάτι φοβερὸ καὶ ἀποτρόπαιο.

— Ἡ Ἰωάννα! ἐπανέλαβε ἐκεῖνος τρέμοντας. Εἶνε ἡ Ἰωάννα!..

— Ὄχι, ἀτσοῦπηκε ἡ τρελλή. Ἡ Ἰωάννα πέθανε! Ἐγὼ εἶμαι μιὰ ἀστραπὴ ποὺ λάμπει καὶ σβύνεται, ἕνα ἀστέρι ποὺ πέφτει καὶ ραγίζεται, γίνεται κομμάτια... Δολοφόνε, τί τὴν ἔκανες τὴν Ἰωάννα; Δολοφόνε, τί τὸν ἔκανες τὸν κόμητα Κανδάλ;

Ὁ Ροβέρτος Κὲρ στὴν ἀρχὴ βρέθηκε σὲ δίλημμα μὴν ξέροντας ἂν ἔχη μπροστά του ζωντανὸ πλάσμα ἢ κανένα φάντασμα. Ἀλλὰ μόλις πέρασε ὁ πρῶτος τρόμος του καὶ μπόρεσε νὰ συγκεντρώση τὶς σκέψεις του, κατώρθωσε νὰ βρῆ κάπως τὴν ἀλήθεια.

Θυμήθηκε ὅτι μετὰ τὸ φόνο τοῦ συζύγου της καὶ τὴν ἀναχώρησι τῆς Μαρίας Στοῦαρτ μαζὺ μὲ τὴ συνοδεία της, δὲν εἶχε βρεθῆ τὸ πτῶμα τῆς Ἰωάννας. Ἀκόμα θυμήθηκε ὅτι πρὶν ἀπὸ λίγες μέρες ὁ Ἰοδελέττος μιλοῦσε μέσ' στὴν παλαβομάρα του γιὰ κάτι φαντάσματα ποὺ τριγυρνοῦσαν κάθε νύχτα στὸ σπίτι τοῦ Τρεμέ.

Ἐμάντεψε λοιπὸν ὅτι ἡ δυστυχισμένη Ἰωάννα μετὰ τὴ γνωστὴ τρομερὴ σκηνὴ ἐξαφανίστηκε ἀπὸ κεῖ καὶ κρυβόταν ἴσως σὲ κανένα σκοτεινὸ σπήλαιο ἢ σὲ καμμιὰ ἔρημη καλύβα τοῦ δάσους Μοντμορενσύ, τρώγοντας ἀγρίους καρποὺς καὶ ρίζες. Κι' ὅταν τῆς δινόταν πότε-πότε εὐκαιρία, ἐπισκεπτόταν τὴν παληὰ κατοικία της, ποὺ παρ' ὅλη τὴν τρέλλα της δὲν τὴν εἶχε λησμονήσει.

Ἡ σκέψεις αὐτὲς καθησύχασαν κάπως τὶς δεισιδαιμονίες καὶ τοὺς φόβους τοῦ Ροβέρτου, ἀλλὰ τὸν ἀνησύγησαν ἀπὸ μιὰν ἄλλην ἄποψι. Συλλογίστηκε δηλαδὴ ὅτι ἂν ποτὲ ἡ χήρα τοῦ κόμητος Κανδὰλ ξανάβρισκε τὰ λογικά της, θὰ ἀρκοῦσε νὰ παρουσιαστῆ καὶ νὰ ἀναγνωρισθῆ ἀπὸ τὸν κόσμο γιὰ νὰ πάρη πίσω τὰ κτήματά της.

Ἡ πρώτη σκέψις ποὺ τοῦ ἦρθε, ὕστερ' ἀπὸ τοὺς ἀλλεπαλλήλους αὐτοὺς ὑπολογισμούς, ἦταν νὰ σκοτώση τὴν Ἰωάννα. Θὰ τὸ πιστέψετε ὅμως; Γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή του ὁ ἀπαίσιος αὐτὸς ἄνθρωπος δίστασε μπρὸς στὸ ἔγκλημα.

Θέλησε νὰ ὑποβάλη τὴν Ἰωάννα σέ ἀνάκρισι, ἀλλά...

Ὁ λόγος, γιὰ τὸν ὁποῖον ἀπέκρουσε μιὰ τέτοια λύσι, ἦταν τὸ ὅτι εἶχε ἀγαπήσει ὑπερβολικά, παράφορα, μὲ μανία αὐτὴ τὴ γυναίκα. Ἔπειτα τὸ νὰ σκοτώση μιὰ γυναίκα τρελλὴ τοῦ φάνηκε τόσο πρωτάκουστη καὶ τρομακτικὴ πρᾶξι, ὥστε ἐφρικίασε πρὸ τοῦ ἐνδεχομένου της.

Θέλησε τότε νὰ ὑποβάλη τὴν Ἰωάννα σὲ ἀνάκρισι γιὰ νὰ ἰδῆ μέχρι ποιοῦ σημείου εἶχε χαμένα τὰ λογικά της. Ἀλλὰ στὶς ἐπαναληπτικὲς ἐρωτήσεις του ἐκείνη δὲν ἀπαντοῦσε παρὰ μὲ κατάρες καὶ προκλήσεις.

Εἶχε ξαναπλησιάσει τώρα τὸ κρεββάτι του καὶ μὲ τὰ μάτια καρφωμένα ἀπάνω του ἐπανελάμβανε ἀδιάκοπα:

— Δολοφόνε! Τί ἔκανες τὴν Ἰωάννα; Τί ἔκανες τὸν κόμητα Κανδάλ;...

Ὁ γραμματεὺς τοῦ Κοντοσταύλου, ὁ ὁποῖος στὸ μεταξὺ συνῆλθε ἐντελῶς ἀπὸ τὸν τρόμο του, σηκώθηκε κι' ἄναψε τὴ λάμπα. Ἡ ζωηρὴ λάμψι της φώτισε μὲ μιᾶς ὅλο τὸ δωμάτιο, ἀλλὰ συγχρόνως ἐπεδείνωσε τὴν κρίσι τῆς δυστυχισμένης ἐκείνης τρελλῆς.

— Ἄ! φώναξε μὲ φρίκη. Σὲ γνωρίζω! Κύτταξε τὰ χέρια σου, κακούργε! Εἶνε κόκκινα ἀπὸ τὸ αἷμα ποὺ χύθηκε! Μὴν τὸν σκοτώνεις! Τὸν ἀγαπῶ! Ξέρεις πὼς εἶνε ἀθῶος! Μὴ μοῦ τὸν παίρνεις! Ἄφησέ μου τον... Τί σοῦ ἔκανε; Ἄ, ληστή! Τόσο σκληρόκαρδος εἶσαι λοιπόν;...

Ἀφοῦ εἶπε κι' ἄλλα πολλὰ ἀκόμα, ἡ φωνή της κατέληξε σ' ἕναν ἀσθενικὸ ψίθυρο καὶ σωριάστηκε κάτω ἀναίσθητη.

Ὁ Ροβέρτος σήκωσε τὴν Ἰωάννα στὰ χέρια του, μπῆκε μαζύ της σ' ἕνα δωμάτιο, ποὺ τὸ μοναδικό του παράθυρο μὲ τὶς γερὲς κιγκλίδες ἔβλεπε πρὸς τὸ δάσος, καὶ τὴν ἐτοποθέτησε ἀπάνω σὲ μιὰ πολυθρόνα.

Ἔπειτα τῆς ἔφερε τροφὲς καὶ κρασί, τ' ἀπίθωσε ἐκεῖ μπροστά σ' ἕνα τραπέζι κι' ἀφοῦ κλείδωσε τὴν πόρτα μὲ διπλὴ στροφὴ κι' ἔβαλε τὸ κλειδὶ στὴν τσέπη του, ξαναγύρισε στὸν κοιτῶνα του.

Δὲν ἔπεσε ὅμως νὰ ξανακοιμηθῆ. Καί, τέλος, ὅταν ἐξημέρωσε, εἶχε πάρει πειὰ τὴν ἀπόφασί του.

Ξύπνησε ἕνα φτωχὸ χωρικό, ἀρκετὰ κουτό, ποὺ κοιμόταν στὴν ταράτσα καὶ φύλαγε τὸ σπίτι, τὸν ἐδιάταξε νὰ σελλώση ἕνα ἄλογο καὶ τὸν ἔστειλε στὸ Καντιλλὺ γιὰ ὅλη τὴν ἡμέρα, μὲ τὴν πρόφασι νὰ φέρη κάποια παραγγελία στὸν Ἰοδελέττο. Μόλις εἶδε τὸ χωρικὸ νὰ ἀπομακρύνεται, καβαλλίκεψε καὶ διευθύνθηκε στὸ Παρίσι.

. . . . . .

Ἐπιτρέψατέ μας νὰ σᾶς διαφωτίσουμε γιὰ ἕνα ἀκόμη κακούργημα τοῦ Ροβέρτου Κέρ, ἐνῶ αὐτὸς καλπάζει πρὸς τὸ Παρίσι.

Ὅταν ὁ Ροβέρτος ἐδολοφόνησε τὸν Διονύσιο Γενναῖο, διέδοσε ὅτι τὴν δολοφονία τὴν διέπραξε πρὸς ἐκδίκησιν ὁ Οὐγενότος καὶ συμπατριώτης τοῦ ἀτυχοῦς κόμητος, Κρουσίλυκος.

Συγχρόνως ὁ καταχθόνιος γραμματεὺς τοῦ Κοντοσταύλου συνέλαβε τὸν Κρουσίλυκο ὡς ταραξίαν, Οὐγενότο καὶ δολοφόνο καὶ τὸν ἔρριξε σ' ἕνα σκοτεινὸ μπουντροῦμι...

. . . . . .

Καὶ τώρα, ἂς ἐπανέλθουμε καὶ πάλι στὸν Ροβέρτο Κέρ. ('Ακολουθεῖ)